

РЕШЕНИЕ

№ 15274

гр. София, 20.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 60 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: АНГЕЛИНА К. БОЕВА

при участието на секретаря ВАЛЕНТИНА Т. ЕРМЕНКОВА
като разгледа докладваното от АНГЕЛИНА К. БОЕВА Гражданско дело № 20211110128122 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от Н. Г. С., чрез адв. Т. Е., срещу „Професионален футболен клуб Левски“ АД, с която е предявен иск с правно основание чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 150, вр. чл. 262 КТ за признаване за установено спрямо ответника, че съществува вземане на ищеца за сумата в общ размер на 1500 лева, представляваща възнаграждение за положен извънреден труд от общо 61 часа в периода от 11.01.2020 г. до 23.06.2020 г., включително, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение в съда до окончателното изплащане на дължимата сума.

В исковата молба се твърди, че между страните съществувало трудово правоотношение, възникнало по силата на трудов договор № А-553/26.07.2019 г., със сключването на който ищецът приел да изпълнява длъжността „организатор, конференции и събития“, при пълно работно време – 8-часов работен ден и 5-дневна работна седмица, и основно трудово възнаграждение в размер на 2577,38 лева. Трудовият договор бил прекратен със Заповед № 0061/30.06.2020 г. на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ. Твърди се, че през процесния период ищецът бил престириал работната си сила извън уговореното работно време във връзка с организацията на изброените в исковата молба мачове и събития. Положеният от служителя по волята на работодателя извънреден труд възлизал общо на 61 часа за целия исков период, поради което му се дължало възнаграждение в размер на 1500 лева. За вземането си ищецът депозирал заявление за издаване на заповед за изпълнение, което било уважено и била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 16.02.2021 г. по ч. гр. д. № 4463 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд, Второ гражданско отделение, 60-ти състав. Ответникът възразил в срока по чл. 414 ГПК, което наложило предявяването на настоящия иск от ищеца. Ето защо

моли съда да постанови решение, с което да уважи изцяло предявения иск. Претендира направените по делото разноски.

Исковата молба и приложенията към нея са изпратени на ответника „Професионален футболен клуб Левски“ АД за отговор, като в срока по чл. 131 ГПК е постъпило становище по същата чрез юрк. Илия П.. Процесуалният представител оспорва изцяло предявения иск по основание и по размер. Оспорва твърденията, изложени в исковата молба, за положен от ищеца извънреден труд, както и за неговата продължителност, която била твърде завишена и определена произволно. Твърди, че служителите на ответното дружество имали право на свободен и безплатен достъп до всички футболни срещи и спортни събития, организирани от клуба, поради което дори ищецът да е присъствал на изброените в исковата молба спортни събития, това не означавало само по себе си, че работодателят му бил възложил извършването на някаква работа. Оспорва и твърденията, изложени в исковата молба, че в други периоди ищецът бил полагал извънреден труд, който му бил заплащан от ответника. Изплатените парични суми представлявали допълнително материално стимулиране, което нямало постоянен характер и било заплащано по решение на ръководството на клуба на определени групи служители. Ето защо моли съда да постанови решение, с което да отхвърли изцяло предявения иск.

В съдебно заседание ищецът Н. Г. С., редовно призован, се явява лично и с адв. Е.. Процесуалният представител поддържа исковата молба и оспорва депозирания отговор. В хода на устните състезания изразява становище, че от събраните по делото доказателства се установявало по безспорен начин полагането на извънреден труд от страна на ищеца през исковия период със знанието и без противопоставянето на работодателя. От представените с исковата молба извлечения от банковата сметка на ищеца се установява, че за предходни периоди ответникът бил заплащал възнаграждение за извънреден труд. Размерът на исковата претенция се потвърждавал от изслушаното заключение на съдебно-счетоводната експертиза. Ето защо моли съда да постанови решение, с което да уважи изцяло предявения иск. Претендира направените в заповедното производство разноски за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева.

В съдебно заседание ответникът „Професионален футболен клуб Левски“ АД, редовно призован, се представлява от юрк. П.. Процесуалният представител поддържа отговора на исковата молба. В хода на устните състезания моли съда да постанови решение, с което да отхвърли изцяло предявения иск като неоснователен и недоказан. Изразява становище, че от събраните по делото доказателства не се установявало ищецът да е полагал извънреден труд нито по разпореждане, нито със знанието и без противопоставяне от страна на работодателя. От събраните по делото доказателства не ставало ясно в какво качество ищецът присъствал на процесната сватба, а по отношение на футболните срещи и пресконференциите с ръководството на клуба твърди, че всички служители на последния имали свободен достъп до тези мероприятия. Изплащането на парични суми като допълнително материално стимулиране на служители, ангажирани под някаква форма с организацията на футболни срещи на клуба, ставало с решение на работодателя и било дългогодишна негова практика

до началото на 2020 г. Претендира присъждане на дължимото за настоящото производство юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като прецени по вътрешно убеждение събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, ведно с доводите и становищата на страните, приема за установено следното.

Страните не спорят, че през процесния период били обвързани от валидно трудово правоотношение, възникнало по силата на трудов договор № А-553/26.07.2019 г., със сключването на който ищецът приел да изпълнява длъжността „организатор, конференции и събития“. Съгласно чл. 5 от трудовия договор полагането на труд щяло да се извършва при петдневна работна седмица, при пълно работно време от 40 часа седмично или 8 часа на ден, от понеделник до петък, включително. Неработни дни били събота и неделя, както и официалните празници, посочени в чл. 154 КТ. Началото и краят на работното време, както и ползването на обедната почивка се определяли от работодателя. Съгласно чл. 6 от трудовия договор основното месечно трудово възнаграждение на ищеца било в размер на 2577,38 лева, платимо наведнъж по банков път до 30-о число на месеца, следващ месеца, за който се отнасяло. Към основното трудово възнаграждение работодателят изплащал на служителя допълнително трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит в размер на 0,6 % за всяка прослужена година. Видно от отбелязване в трудовия договор, ищецът постъпил на работа в ответното дружество на 26.07.2019 г.

От представено с исковата молба месечно извлечение от банковата сметка на ищеца към 29.11.2019 г. се установява, че на 20.11.2019 г. от „ПФК Левски“ АД му превели сумата в размер на 500 лева с основание „за мачове м. 10“, а на 19.12.2019 г. – сумата в размер на 350 лева с основание „за мачове м. 11 и м. 12“.

Със Заповед № 0061/30.06.2020 г. трудовото правоотношение между страните било прекратено на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ – без предизвестие от страна на работника, считано от 30.06.2020 г. Видно от отбелязване в заповедта, същата била връчена на ищеца на 30.06.2020 г. срещу подпис.

Не се оспорва от ответника, поради което е отделено от съда като ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че ищецът е присъствал на посочените в исковата молба три пресконференции и едно събитие – сватба в хотел „Шератон“, на твърдените дати.

По делото са допуснати и събрани гласни доказателствени средства. По искане на ищеца е разпитан свидетелят С.Л.С., който е бил охранител на мачовете на „Левски“ през 2020 г. От думите му установява, че познава ищеца, с който се засичали на стадиона и който отговарял за кетъринга, за съдии, за делегати, като ги посрещал. Когато имало мач на „Левски“, Н. С. бил на стадиона от десет часа сутринта до шест следобед. Освен това в някои случаи, например при мач за Купата през седмицата, ищецът оставал на стадиона и след работно време. Съдът кредитира показанията на свидетеля относно изложените по-горе релевантни обстоятелства, доколкото в посочените части думите му не се опровергават от останалия събран по делото доказателствен материал. Същите са обективни, последователни

и логични, като съдът няма основание да смята, че при свидетеля липсват способността и желанието вярно да възприеме фактите и добросъвестно да ги възпроизведе в показанията си. Не следва да бъде вземано предвид обаче заключението на свидетеля Соколов, че тогавашният изпълнителен директор на „Левски“ – П.К. знаел, че ищецът е на стадиона и работи. Това не е възприето от свидетеля обстоятелство, което той установява пред съда, а негово заключение, извод, мнение, което не може да бъде предмет на свидетелски показания. Още повече че самият Соколов потвърди, че не е присъствал на разговор между ищеца и изпълнителния директор на футболния клуб.

Допуснатата е по искане на ищеца съдебно-счетоводна експертиза. Заключението на вещото лице е прието от съда и не е оспорено от страните. Същото е изготвено въз основа на приетите по делото писмени доказателства и на тези, допълнително представени на вещото лице от ответника. От заключението се установява, че в разплащателните фишове на ищеца нямамо отразен извънреден труд, нямамо издадени заповеди от работодателя за разпореждане полагането на извънреден труд, в ответното дружество не се водила специална книга за отчитане на извънредния труд и не били установени първични или вторични счетоводни документи, от които да е видно извънработното ангажиране и времето присъствие на ищеца при провеждане на процесните мероприятия. Вещото лице изчислило, че за посочените в исковата молба часове извънреден труд би се дължало допълнително трудово възнаграждение в общ размер на 1499,91 лева. Съдът намира, че заключението е пълно, ясно и обосновано, поради което го кредитира изцяло.

По делото са представени и други писмени доказателства, неотнормими към настоящия спор.

От така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи.

По иска с правно основание чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 150, вр. чл. 262 КТ:

Съгласно чл. 150 КТ за положен извънреден труд се заплаща трудово възнаграждение в увеличен размер съгласно чл. 262 КТ. Легалното определение на извънредния труд е дадено в разпоредбата на чл. 143, ал. 1 КТ – извънреден е трудът, който се полага по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодателя или на съответния ръководител от работника или служителя извън установеното за него работно време. Извънредният труд е забранен (чл. 143, ал. 2 КТ) и се допуска по изключение само в предвидените в чл. 144 КТ изчерпателно изброени случаи, като законът (чл. 149, ал. 1 КТ) задължава работодателя да води специална книга за отчитане на извънредния труд. Разпоредбата на чл. 148 КТ дава право на работника или служителя да откаже полагане на извънреден труд, когато не са спазени правилата на този кодекс, на друг нормативен акт или на колективния трудов договор.

От цитираните норми може да се направят следните правни изводи. Преди всичко, съгласно генералното правило на Кодекса на труда извънредният труд е забранен. Той може да се прилага по изключение само в случаите, изрично и изчерпателно изброени в

законовите разпоредби. Няма спор, че законовата забрана за полагане на извънреден труд и императивните норми за максималната му продължителност (чл. 146 КТ) са предвидени в интерес на работника. Те са норми за закрила на труда на работника и целят да окажат на работодателя въздействие, така че той да се въздържа от неправомерно използване на труда на работника извън установеното редовно работно време. В случай че не са спазени правилата на Кодекса на труда, работникът или служителят има право да откаже полагането на извънреден труд, а за работодателя възниква основание за налагане на административно-наказателна отговорност. Но винаги, когато работодателят е допуснал работника да положи извънреден труд, той следва да го заплати с увеличено трудово възнаграждение, определено по императивен начин с разпоредбите на чл. 262 и чл. 263 КТ, и то независимо дали е водил специална книга за отчитане на извънредния труд и дали е издал специална заповед, с която е възложил на работника полагането на извънредния труд.

Следователно, първият елемент от фактическия състав, пораждащ вземане на работника или служителя за възнаграждение за положен извънреден труд, чието установяване е в неговата доказателствена тежест, е наличие на превишаване на договорената от страните продължителност на работното време. В тази връзка следва да се има предвид, че съгласно константната съдебна практика доказването на извънредния труд в рамките на съдебното производство може да се извърши с всички доказателствени средства – писмени, гласни (свидетелски показания), заключения на вещи лица и пр. Неводенето на писмен отчет за положен извънреден труд от работодателя не прехвърля доказателствената тежест върху него, но липсата на подобна отчетност сама по себе си не доказва, че няма извършена работа в някоя в хипотезите на чл. 143, ал. 1 КТ. Въпрос за конкретна преценка, с оглед становището на страните, доводите им и събраните по делото доказателства, е установяването или не на положен извънреден труд (вж. *Решение № 136 от 09.06.2014 г. по гр. д. № 7112/2013 г., III Г.О., ВКС, Решение № 228 от 24.06.2011 г. по гр. д. № 1625/2010 г., III Г.О., ВКС, Решение № 103 от 27.07.2012 г. по гр. д. № 299/2011 г., IV Г.О., ВКС, Решение № 14 от 27.03.2012 г. по гр. д. № 405/2011 г., IV Г.О., ВКС*).

По отношение на първата предпоставка за уважаване на предявения иск следва да бъде посочено, че от събраните по делото доказателства не се установява при условията на пълно и главно доказване, че ищецът е полагал труд и то извън установеното работно време на следните твърдени в исковата молба дати, а именно: на 11.01.2020 г. (събота) – участие на талисман „Лъвски“ на сватба в хотел „Шератон“; на 19.01.2020 г. (неделя) – среща на собственици с фен организации; на 22.01.2020 г. (сряда) – пресконференция с медии и среща на собственици с фен организации; и на 10.06.2020 г. (сряда) – пресконференция на нов собственик с медии. Ответникът не оспори, поради което беше отделено от съда като ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че ищецът е присъствал на посочените събития. Само присъствието му обаче не е достатъчно, за да бъде прието, че е налице извънреден труд. Служителят следваше да докаже, че на посочените дати ефективно е изпълнявал своите трудови задължения и е престириал своята работна сила извън установеното работно време. В тази връзка от процесуалния му представител беше поискано

изслушването на един свидетел при режим на довеждане, което доказателствено средство беше допуснато от съда. В последствие обаче ищецът се отказва от доказателственото си искане и не ангажира други доказателства. Съгласно чл. 154, ал. 1 ГПК всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. Страната, която носи доказателствената тежест за определен факт, следва да проведе пълно и главно доказване на този факт, т. е. да установи по несъмнен начин осъществяването му в обективната действителност. Настоящият съдебен състав намира, че в случая ищецът не представи каквито и да било доказателства, още по-малко несъмнени такива, установяващи полагане на извънреден труд на посочените в исковата молба три пресконференции и едно събитие – сватба в хотел „Шератон“, на твърдените дати. При тази доказателствена съвкупност за съда възниква правото и задължението да приложи последиците от недоказването, а именно да приеме за ненастъпила тази правна последица, чийто юридически факт е недоказан. Ищецът не успя да докаже, че ефективно е полагал труд извън установеното работно време на 11.01.2020 г. (събота), на 19.01.2020 г. (неделя), на 22.01.2020 г. (сряда) и на 10.06.2020 г. (сряда), поради което съдът намира, че ответникът не дължи заплащане на възнаграждение за извънреден труд за посочените дати.

По отношение на останалите събития – организиране на домакински мачове на ПФК „Левски“, както следва: на 15.02.2020 г. (събота), на 01.03.2020 г. (неделя), на 05.03.2020 г. (четвъртък), на 05.06.2020 г. (петък), на 20.06.2020 г. (събота) и на 23.06.2020 г. (вторник), съдът намира, че от изслушаните по делото свидетелски показания може да се установи както присъствието на ищеца на тези събития извън уговореното с трудовия договор работно време, така и изпълнението от негова страна на възложените му трудови задължения във връзка с тяхната организация. Показанията на свидетеля С.С., че ищецът е бил на стадиона на всеки мач на „Левски“ именно във връзка с посрещането на съдии, делегати и кетъринг, т.е. във връзка с организацията на събитието, не се опровергаха от събрания по делото доказателствен материал. Твърденията на ответника, че като служител на футболния клуб, Н. С. е притежавал карта за свободен достъп до стадиона и е бил там в лично, а не в служебно качество, останаха недоказани. Следователно, налице е първата предпоставка от фактическия състав, пораждащ правото на ищеца на възнаграждение за положен извънреден труд.

От легалното определение на понятието „извънреден труд“ може да се изведе и вторият елемент от правопораждащия фактически състав – трудът да е бил положен по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодателя или на съответния ръководител. Разпореждането по своята същност е изрично волеизявление, чрез което се възлага работа в повече от установеното работно време. За полагането на извънреден труд се издава заповед на работодателя, която следва да бъде съобщена на работника или разпореждането следва да бъде направено устно, но винаги следва да се доведе до знанието на работника. При втората хипотеза от страна на работника и по негова инициатива се полага работа в повече от установеното работно време със знанието и мълчаливото допускане на работодателя или овластеното лице. В този случай законът е придал на мълчанието на работодателя

значението на съгласие с действията на работника. Знанието на работодателя за полаган извънреден труд не се предполага (вж. *Решение № 872 от 14.01.2011 г. по гр. д. № 1472/2009 г., IV Г. О., ВКС*). То трябва да бъде доказано от работника, в който смисъл е и разпределената с доклада по делото доказателствена тежест. А в тежест на работодателя е да докаже заплащането на извънредния труд, ако такъв действително е положен, като са допустими писмените доказателства и съдебните експертизи.

Не се твърди по делото да е било налице разпореждане на работодателя за полагане на извънреден труд от ищеца, а от събраните по делото доказателства не се установява и знание на същия, че такъв труд е бил полаган от служителя на посочените по-горе дати. В тази връзка, освен личното мнение на свидетеля С.С., неподкрепено от никакви обективни данни, други доказателства не бяха ангажирани от ищеца. Вещото лице при изготвяне на заключението също не е установило наличие на първични или вторични документи за извънработното ангажиране на ищеца при провеждане на твърдените мероприятия.

Изводът за липса на знание у работодателя за полагането на извънреден труд от ищеца не се опровергава от представеното с исковата молба извлечение от разплащателната му сметка, от което е видно, че на 20.11.2019 г. и на 19.12.2019 г. от ПФК „Левски“ му били преведени суми за мачове през м. 10, м. 11 и м. 12.2019 г. От една страна няма никакви доказателства, че тези суми представляват трудови възнаграждения за положен извънреден труд. В този случай би следвало същите да са включени във фишовите за работна заплата и да се изплащат заедно с последната. Но вещото лице, изготвило съдебно-счетоводната експертиза, е установило, че в разплащателната ведомост за ищеца няма отразен извънреден труд, а от извлечението от банковата му сметка е видно, че тези суми са преведени отделно от работната му заплата, макар и на същата дата. Т.е. плащането на трудовото възнаграждение е разграничено ясно от тези други плащания за мачовете. Дори да се приеме, че в някакъв период преди процесния на ищеца е било изплащано допълнително възнаграждение за организиране на мачовете на „Левски“, то това би било само индиция за дължимостта на някаква сума и за исковия период, но не и за конкретния размер на същата, още по-малко за основанието на плащането като възнаграждение за положен извънреден труд. В съдебната практика се приема, че пълно доказване може да се осъществи и само при косвени доказателства, стига същите да са несъмнено установени, достоверни и да са в такава връзка с другите обстоятелства, че да установяват без съмнение главния факт (вж. *Решение № 226 от 12.07.2011 г. по гр. д. № 921/2010 г., IV Г.О., ВКС*). Представеното ищеца писмено доказателство остава изолирано и неподкрепено от останалия събран по делото доказателствен материал. Само по себе си същото не би могло да докаже наличието на знание у работодателя, че присъствието на ищеца на домакинските мачове на футболния клуб е свързано с изпълнение на възложените му трудови задължения извън установеното работно време. Следователно, по отношение на тези събития не се установява вторият елемент от фактическия състав на вземането за възнаграждение за извънреден труд.

С оглед изложеното настоящият съдебен състав намира, че ищецът не установи кумулативното наличие на предвидените в закона предпоставки, пораждащи правото му да

претендира от работодателя възнаграждение за положен извънреден труд през исковия период. Този краен извод води до неоснователност на предявения иск с правно основание чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 150, вр. чл. 262 КТ, който следва да бъде отхвърлен изцяло.

По отношение на разноските:

Процесуалният представител на ответника е поискал присъждане на дължимото за настоящото производство юрисконсултско възнаграждение, което съдът определи в размер на 100 лева съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК (изм. ДВ, бр. 8 от 24.01.2017 г.), вр. чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, вр. чл. 23, т. 1, предл. 2 от Наредбата за заплащането на правната помощ. С оглед изхода на настоящия спор и на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 8 ГПК, ищецът Н. Г. С. следва да бъде осъден да заплати на ответника „Професионален футболен клуб Левски“ АД сумата в размер на 100 лева, представляваща дължимото за настоящото производство юрисконсултско възнаграждение.

Воден от горното, съдът:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Н. Г. С., ЕГН *****, с адрес гр. София, ж. к. АДРЕС, срещу „Професионален футболен клуб Левски“ АД, ЕИК: 121660936, представлявано от изпълнителния директор Д.Б.Б., със седалище и адрес на управление гр. София, район „Подуяне“, ул. „Тодорини кукли“ № 47, стадион „Георги Аспарухов“, **иск с правно основание чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 150, вр. чл. 262 КТ** за признаване за установено спрямо ответника, че съществува вземане на ищеца за сумата в общ размер на 1500 лева, представляваща възнаграждение за положен извънреден труд от общо 61 часа в периода от 11.01.2020 г. до 23.06.2020 г., включително, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение в съда до окончателното изплащане на дължимата сума, което вземане е предмет на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 16.02.2021 г., издадена по ч. гр. д. № 4463 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд, Второ гражданско отделение, 60-ти състав.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 8 ГПК, Н. Г. С., ЕГН *****, с адрес гр. София, ж. к. АДРЕС, **да заплати на „Професионален футболен клуб Левски“ АД**, ЕИК: 121660936, представлявано от изпълнителния директор Д.Б.Б., със седалище и адрес на управление гр. София, район „Подуяне“, ул. „Тодорини кукли“ № 47, стадион „Георги Аспарухов“, **сумата 100 (сто) лева**, представляваща дължимото за настоящото производство юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

На основание чл. 7, ал. 2 ГПК на страните да се връчи препис от решението.

Заверен препис от решението да се приложи по ч. гр. д. № 4463 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд, Второ гражданско отделение, 60-ти състав.

Съдия при Софийски районен съд: _____